

Voorbij de
horizon en soms
iets dichterbij

Voorbij de
horizon en soms
iets dichterbij

Hippo Bass

Schrijver: Hippo Bass
Coverontwerp: Hippo Bass
ISBN: 9789402198270
© Hippo Bass

INHOUD

▪ De blauwe yak	7
▪ Sweet dreams	12
▪ Gesprek	16
▪ XTC, het einde!	19
▪ Keukenscène	25
▪ Behemoth's optiek	29
▪ Nascholing	32
▪ Bizarre boodschappen	45
▪ Taarptiup, oftewel de omgekeerde wereld	49
▪ Bindkracht	50
▪ Drieblik	62
▪ Pubpraat	64
▪ Eloquente bouwvakker en betonbederf	72
▪ Disparate dialoog	76
▪ Observatie	77
▪ De kwekerij	80
▪ Noord-Koreaanse mode	87
▪ Bassist in multipliciteair fluïdum	93
▪ Krachtige speer?	100
▪ Meditatie	116
▪ Wervelkijk	122
▪ Cathartisch mantra: ode aan Horse Badorties	123
▪ Kosmische afslag	130
▪ Sjarrel	134
▪ De B-factor	139
▪ Lekker exclusief	143
▪ Onbegrepen	145
▪ Gladgeschoren	153
▪ Bardloop	154
▪ Ontboezeming	161
▪ Autonoom	167

- Ongericht en dolgedraaid

172

De blauwe yak

De omgeving ziet er mistig uit, warm, zelfs zwoel. Ik voel mijn huid prikken alsof er met evenzoveel naaldjes energie wordt geïnjecteerd in mijn lijf. Verfrist en tegelijkertijd anticiperend op de komende warmte zet ik mezelf in beweging. Het landschap is heuvelachtig, lieflijk, aantrekkelijk. Waar ga ik naar toe? Ik probeer uit alle macht een eerdere droom te gebruiken om richting aan mijn leven te geven. Maar mijn instincten zijn sterker, zij bepalen mijn toekomst, mijn richting, mijn einddoel. Waarheen vandaag? Mijn leven lijkt zo onbeduidend, zo leeg, maar in mijn zoektocht vind ik mijn betekenis. Op weg zijn, niet zoekende, alleen maar op weg zijn. Ik denk niet na, ik volg mijn intuïtie, gedachte en daad zijn samengesmolten in mijn wezen. Ik heb geleerd en ondervonden dat veel niet is wat het lijkt en veel niet lijkt wat het is. Ik heb een scherp gevoel ontwikkeld hiervoor.

Ik ben mijn eigen vervoer, maar waar zit mijn kompas. Mensen om me heen zeggen niets, kijken voor zich uit. Ik schrik, zie ik er ook zo uit? Vast niet, ik hoop het niet, maar ik heb niet de impuls om dat te controleren. Is ook niet van belang stel ik mezelf gerust, genoeg aan mezelf. In de verte zie ik groene velden, en langzaam maar zeker trekt de ochtendnevel op. De wereld laat zich ontsluiten door onzichtbare handen, die een fluïde wereld ontvouwen. Een dagelijkse routine voor de wereld, een dagelijks schouwspel voor mij, maar telkens weer adembenemend. Hoe de wereld als een vlinder uit zijn cocon kruipt om voor even het meest majestueus te zijn van alles om daarna gecorrumpeerd te worden door elke seconde die het leeft. Is dat de wereld? Ben ik dat, ben ik deze immateriële, onlichamelijke essentie? Ik moet weg, ik moet op weg, maar waarheen?

Door mijn oogleden zie ik in de verte iets wat lijkt op een voertuig. Is het een bus, een bootje? Ik beweeg me in die richting en zie een hond op een hondenslee zitten. Waarom niet

aangespannen voor de slee? De hond blaft, kwijlt een beetje, maar blijft rustig op de slee zitten. Waar is zijn baasje, waarom zit hij op de slee, wat moet ik hiermee? Vragen waarop ik geen antwoord heb, gewend als ik ben aan een leven van toeval, geen actie ondernemen, slechts bewogen worden door het leven, de tijd, mijn wezenlijkheid. Ikzelf ben als de ontwakende wereld, mijn geest gehuld in een sluier van zijn en niet-zijn, van weten en niet-weten. Ben ik wel mezelf, leef ik wel mijn eigen leven, wie ben ik?

Iets verderop zie ik meer mensen. Ze wachten, maar ik vermoed dat ze niet weten waarop. Ineffectiviteit, ondoelmatigheid en berusting straalt de groep uit. Wanneer ik dichterbij kom zie ik wat er aan de hand is. Een vrouw is een kar aan het klaarmaken. De schuur ziet er kaal en onderkomen uit met in de linkerhoek wat opgeslagen hooi. Geen paarden of andere dieren in de buurt, de geur is welhaast neutraal. Zo ook de gemoedstoestand van de toeschouwers die emotioneel staan te wachten. Hoewel de vrouw het zwaar heeft is er niemand die een helpende hand uitsteekt.

Na lang prutsen lijkt het alsof de vrouw wil zeggen dat we kunnen instappen. Eén voor één stappen de mensen in, zonder iets te zeggen. De ruimte is krap, maar uit vrije wil propt iedereen zich tegen elkaar aan zonder te morren of te klagen. De massa staat nog even uitdrukkeloos tegen elkaar wanneer ik eraan kom. Bijna automatisch proberen ze nog een plaatsje voor mij vrij te maken. Ik stap op de kar. Geen contact. Nu pas zie ik dat de vrouw is verdwenen. We kijken met zijn allen met lege blikken in onze ogen naar buiten, wachtend op de dingen die gebeuren gaan. Ik ben alle benul van tijd kwijt, wie weet staan we daar al de hele ochtend. Geen enkel geluid, alleen het geluid van vogels en aanzwellend water. Af en toe blaft de hond op de slee, verder verroert hij zich niet.

Het geluid van wassend water wordt sterker, maar nog steeds is er niemand die zich zorgen maakt. In de verte zie ik het water

stijgen, het stroomt van de hellingen en beweegt zich als een zilveren sliert richting onze schuur. Het bereikt de schuur en stroomt van voor naar achter eruit. Niemand op de kar beweegt zich. Het water reikt niet verder dan de bovenste tree van het opstapje. Er heerst een algehele sfeer van berusting, gelatenheid, ja zelfs van overgave, maar ook vertrouwen dat het allemaal goed zal aflopen. Vreemd genoeg gaat het water met een bochtje om de hond op zijn slee heen. Alsof de natuur een zelfdenkende materie was geworden met eerbied voor alle levende wezens.

Halverwege de middag, toen al het water vertrokken was, komt de vrouw terug. Achter haar loopt een beest, harig en zelfverzekerd. Ze heeft het dier niet aan een touw, het dier loopt zelfstandig en soeverein achter haar aan. Het lijkt wel alsof het dier zelf heeft besloten naar ons toe te komen. Door de felle zon kan ik nog niet goed ontwaren wat voor dier het is, maar eenmaal dichterbij zie ik dat het een yak is. Maar wat het meest bijzondere is, en misschien ook wel het meest bizarre, is de kleur. Deze yak is helemaal blauw, op zijn horens na. Ik kijk voorzichtig naar de mensen om me heen, maar zie geen teken van verbazing. Waar ben ik toch terechtgekomen?

De yak gaat zelf in de goede positie staan om zich te laten inspannen. De vrouw doet wat ze moet doen en gaat weg. De yak draait zijn hoofd om en kijkt mij recht in de ogen. Ik ervaar een lichte schok, dit moet wel iets betekenen. Geeft deze blauwe yak richting aan mijn reis, aan mijn leven? Van wie of wat is de yak een reïncarnatie? Ken ik hem uit een ander leven? Mijn aanvankelijke schok verandert in een geruststellende vreugde. Ik ben herkend, ik wist het nu zeker. Daarmee besta ik, ik ben herkend en erkend. De blauwe yak is mijn levensbron.

Na een korte tijd gaat de yak op stap. Elk kwartier stapt een passagier af terwijl de yak stapvoets doorloopt. Na een paar uur ben ik nog de enige passagier, maar ik heb geen idee waar af te stappen. De yak stapt door en door, en langzaam wordt het donker. Ik voel dat ik de yak moet confronteren. Hoe moet ik dat

doen, ben altijd een buitenstaander geweest, nooit ergens bij gepast. Geen kuddedier, alleen mezelf. Ook nooit een probleem geweest, slechts af en toe een beginnend pijnlijk gevoel van gemis, een gevoel van niet behoren bij. Meestal werd de stroming van mijn innerlijke bron te sterk, liet ik me meevoeren op mijn intuïtie, op mijn basale gevoelens van zijn. In die zin ben ik altijd alleen geweest, een individu zonder binding of hechting. Zouden al die mensen van vandaag bijvoorbeeld dat ook hebben? Waarom heb ik dat niet gevraagd, of is dat toen zelfs niet bij me opgekomen? Ben ik mezelf genoeg? Ik kan nu alleen maar volmondig 'ja' zeggen.

De yak begint langzamer te lopen alsof hij wil zeggen dat het tijd wordt voor mij om af te stappen. Ik kijk om me heen en zie de vage contouren van een verdonkerende wereld. De kleurenpracht van de ondergaande zon maakt plaats voor het ongrijpbare domein van de duisternis. De sterren aan de hemel schijnen fel, maar hoe ze hun best ook doen, ze bereiken mij niet.

Ik verwacht dat mijn blauwe yak zijn kudde zal gaan opzoeken, maar ik zie en hoor geen andere yaks in de omgeving. Net als vanmiddag draait de yak zijn hoofd en kijkt me recht in mijn ogen. Deze keer schrik ik niet, ik kijk terug met vreugde en een plotseling begrijpen. Ik heb me nooit afgevraagd waarom mijn wezen leeft zoals het leeft, altijd letterlijk van dag tot dag met de grootst mogelijke paradoxaal zingevende verwondering de veranderingen ondergaan, de seizoenen, etmalen, uren, minuten en seconden. Nu aan het eind van deze dag, oog in oog met een blauwe yak, zie ik pas wat de yak mij wil zeggen. Ook ik, blauwe yak, worstel heel af en toe met mijn wezen. Ook ik behoor niet tot een groep, ook ik ervaar dat niet als een probleem, maar ik ben wel zichtbaar en herkenbaar anders dan de rest: ik ben blauw. Het lijkt wel of de yak mij wil zeggen waarom ik hem niet gevraagd heb waarom hij blauw is. Ben ik zo op mezelf gericht, zo met mezelf bezig? Plotseling zie ik mezelf in de yak, maar niet als een schok, maar een kort

vervliegend moment van alles weten en voelen. Dat ik innerlijke rust heb, wijsheid, dat mijn ziel is gereinigd, dat ik in harmonie met mijn omgeving leef en dus ook in harmonie met mijn blauwe yak en dat ik op mijn intuïtie mag vertrouwen. In de blik van de yak herken ik mezelf, ik omarm waar hij voor staat.

Ik stap af en maak het rijtuig los van de yak. Hij laat zich leiden naar het opstapje en klimt doelbewust op de kar. Ik leg de teugels van de kar om mijn schouders en kijk om naar de yak, die mij recht in de ogen kijkt. In de verte zie ik nog net een vuurtje branden. Vlakkbij staat een hondenslee met een hond erop. Hij blaft.

Sweet dreams

‘Wat sta je me aan te staren, heb ik wat van je aan soms?’

‘Dan had je er vast beter uitgezien,’ zeg ik in de hoop en verwachting de agressieve jongeling wat te bedaren. Ik kijk er ook heel onschuldig bij. Ik ben beslist niet bang uitgevallen, maar zit echt niet op een partijtje knokken te wachten. Verbaal vechten ligt mij veel beter. Meestal heeft deze reactie het gewenste effect, maar vandaag kennelijk niet. Met een dreigende blik komt de man een waggelend stapje dichterbij. Je kunt zien dat hij teveel had gedronken.

Ik zit met mijn vrouw en een paar vrienden in een Grand Café aan het water in Rotterdam. Het is zo’n typisch stukje Rotterdam dat nog de sfeer van vroeger ademt. Klanten komen uit alle lagen van de bevolking, en dat mixt wonderwel goed. De ruwe bonken en de tere dametjes uit de chique wijken van Rotterdam vormen een prachtig decor vlak voor het uitzicht op één van de vele binnenhaventjes. Omdat het zo’n wonderlijke en niet-alledaagse combinatie is willen mensen weleens wat langer staren. Nu zijn de ‘rich and famous’ wel gewend om bekeken te worden, dat vinden ze ook heel logisch. Dat ligt een slagje anders bij veel andere bezoekers. Meestal voldoet een grauw en een snauw bij veel gegluur, en heel af en toe kan iemand zich niet inhouden.

We zitten met ons viertjes heel geanimeerd te praten met soms een moment van reflectie. Op zo’n moment kan ik voor me uit staren zonder eigenlijk te zien. Dat is nu ook duidelijk het geval, maar deze man denkt echt dat ik hem zit te beloeren om god mag weten wat voor reden. Zo bijzonder ziet hij er niet uit. Een man met een normaal postuur, kortgeknipt haar, baard van een paar dagen, misschien te warm gekleed voor de tijd van het jaar. Hij zet nog een paar stappen, maar niemand van zijn ‘vrienden’, althans dat neem ik aan dat ze dat zijn, onderneemt enige actie. Dreigend komt hij op mijn vrouw af, recht lopen is er niet meer bij. Ik spring op en ga voor haar staan.

‘Wat is je probleem, man!’

‘Ik zag je wel kijken naar mijn handen, teringlijer.’ Ik leg hem zo kalm mogelijk uit dat ik helemaal niet zat te staren, maar gewoon voor me uitkeek in het niets. Koortsachtig bedenk ik manieren om de situatie te redden zonder klappen of veel rumoer.

‘Wat is er dan zo bijzonder aan je handen dat je denkt dat ik ernaar zit te kijken?’ Hij moet zich even herpakken, want deze vraag kwam blijkbaar onverwacht.

‘Dat weet je donders goed, vuile klootzak. Jij hebt dat op je geweten.’

Ik werk in de haven op een groot kantoor. Op mijn kantoor vinden we dat de afstand tussen kantoorlui en de handarbeiders zo klein mogelijk moet zijn. Niet zozeer in beloning, haast ik me erbij te vermelden, maar meer om wederzijds respect te scheppen. Om dat te bereiken nemen we soms elkaars werk over. Uiteraard alleen als dat verantwoord kan. Op zekere dag kon ik ruilen met een kraanmachinist. Hij zou een dagje mijn werk doen, en ik het zijne. We hadden elkaar al eerder goed voorbereid. Op de afgesproken dag kwam mijn collega op kantoor voor mijn plaats, en ik ging de haven in de kraan op. Ik moest wel wat overwinnen, want de hoogte was enorm. Eenmaal boven kon ik genieten van het uitzicht en het machtige gevoel dit enorme apparaat te kunnen bedienen. Beneden werkten wel een paar mensen, dus extra goed opletten en alle veiligheidsprotocollen nauwkeurig volgen.

Alles ging goed tot een uur of drie. Om onverklaarbare reden liet één van de vier grijpers los en kwam de lading scheef te hangen. Er liep net een havenarbeider onder de lading. Zijn maten schreeuwden dat hij weg moest rennen en dat deed hij ook. De lading zwaaide gevaarlijk heen en weer en kon ieder moment vallen. De man liep hard weg, maar gleed uit. Hij probeerde zich staande te houden aan een railing toen met geweld de container uit de grijpers viel, precies op de railing. Verstijfd van angst en schrik zat ik boven in de cabine. De man leefde, maar de container had zijn beide armen verbrijzeld.

Wat er daarna gebeurd is weet ik niet meer. Verdoofd heb ik de volgende dagen doorgemaakt. Na uitgebreid onderzoek is vast

komen te staan dat mij niets, maar dan ook helemaal niets, te verwijten viel. Dat luchtte mij zeer op. Wat ik vreemd vond van mezelf was dat ik totaal niet de behoefte voelde om het slachtoffer te bezoeken. Ik verdrong dat beeld, wilde er niets meer mee te maken hebben. Ik wilde zo snel mogelijk mijn werkzaamheden hervatten, alsof er niets was gebeurd. Dit alles is nu zo'n twee jaar geleden.

'Jij hebt dat op je geweten.' Hij herhaalt het nog eens, sist het als het ware in mijn gezicht. Ik kijk in zijn ogen en zie wat anders dan wat zijn gezicht uitdrukt. Ik zie wanhoop en onmacht om het noodlot van het leven, van zijn leven. Waarom ik? Waarom beide armen? Die middag is een leven volledig verwoest, alle hoop op een glorieuze toekomst de bodem ingeslagen.

Ik weet dat mijn naam nooit is gegeven aan het slachtoffer, hij kan alleen maar weten dat ik eenmalig toen op de kraan zat. Toen was dat een hele geruststelling voor mij, angstig als ik was voor de gevolgen die ik niet onder woorden kan brengen. Mij is wel psychologische hulp geboden, maar dat heb ik altijd categorisch geweigerd. Maar nu, op dit moment, overweldigt dit mij helemaal. Ik ben woedend op de man, waarom duikt hij nu op, hoe is hij achter mijn naam gekomen, waarom liep hij daar toen?

'Jij hebt dat op je geweten.' Terwijl hij dat zegt voel ik mijn tafolgenoten verstijven. Ik bal mijn vuisten in een machteloos gebaar, voel niet eens de hand van mijn vrouw op mijn arm. De man balt ook zijn vuisten en zie nu duidelijk dat het kunsthanden zijn. Hij wil uithalen, maar strekt te ver naar achteren waardoor de arm uit zijn houder schiet en de vuist met arm machteloos, bijna belachelijk, uit de mouw valt. In woede slaat hij met zijn andere kunstarm keihard op de tafel, maar ook die arm glijdt tergend langzaam, alsof de arm de man uitlacht, uit de mouw van zijn jasje. Met open mond van schrik en ontsteltenis kijk ik naar de man en naar zijn armen. In één seconde komt de hele scene weer voor mijn ogen en op dat moment voel ik de grond onder me wegzakken.

‘Jij hebt dat op je geweten.’ Ik heb het nooit willen weten. Ik wil nog een arm uitstrekken om mijn val te breken, maar voel dat ik in een vrije val zit, de put steeds dieper en donkerder.

‘Ha lieverd, lekker geslapen. Je lag er zo lief bij, dus ik dacht laat die maar even slapen, heeft-ie verdiend.’

Gesprek

‘Waarom wil je geen kinderen meer?’

‘Wie zegt dat?’

‘Jij zelf, gisteren nog na de film.’

‘Kan me niet herinneren. Wil er trouwens nu niet over praten, ben te moe.’

‘Waar kun jij nou in godsnaam te moe van zijn. Gisteren was toch je teambuildingsdag?’

‘Ja, en dus?’

‘Dus dan heb je niet hard hoeven werken, dat dus.’

‘Weet je wel hoeveel energie zo’n dag van je opzuigt, al die gespeelde interesse voor elkaar, die blijheid, die verdomde opgefokte blijheid. Als je niet beter wist zou je denken dat je op een EO-landdag was aanbeland. Teambuilding, modieus gewauwel door een veel te goed betaalde coach en niemand die er iets over zegt. Maar het liefst zouden we met zijn allen al die goedgebekte verkopers van wind van de hoogste verdieping naar beneden pleuren, ik in ieder geval wel.’

‘Waarom zeg je er dan niets van, je hebt mij altijd verteld dat ik assertiever zou moeten zijn op mijn werk.’

‘Dat moet je ook, je laat je gewoon als een voetveeg behandelen.’

‘Dat doe ik niet, en dat weet je best.’

‘Dat doe je wel, vertel mij geen sprookjes. Laatst nog toen je moest overwerken, terwijl je eigenlijk naar je moeder in het ziekenhuis wilde gaan. Dat mens had de hele dag naar je uitgekeken, en dan bel jij op dat je nog moet werken. Ik neem het dan wel voor je op, maar leuk is het niet, voor mij niet en voor je moeder niet.’

‘Je weet best dat het heel erg lastig was op mijn werk, ik kan ze toch ook niet laten stikken?’

‘Ja ja, maar je moeder dan?’

‘Die zie ik toch vandaag, ze begrijpt dat heus wel.’

‘Wil je nog een wijntje voordat je naar het ziekenhuis gaat?’

‘Nee, echt niet. Ik kan daar toch niet met een kegel op bezoeken gaan?’

‘Dat is nou het probleem met jou. Je kunt nooit eens van het moment genieten. Altijd is er wel een reden om iets niet te doen, altijd een smoesje om iets te laten. Geniet verdomme toch eens van het leven.’

‘Je zegt net dat ik wat assertiever zou moeten zijn. Ik wil liever niet nog een wijntje en dan ga je mij de les lezen dat ik een hopeloze zuurpruim ben. Ik vind dat niet eerlijk van je, en je weet ook dat dat niet waar is. Weet je nog wat we deden toen we elkaar pas leerden kennen? Tot in de kleine uurtjes pimpelen, en dan de volgende dag ook nog tussen de middag lunchen met een fles wijn. Dat waren nog eens dagen, en toen vond je mij echt niet een zeurpiet.’

‘Ja, maar dat was toen. Wat is er dan de afgelopen jaren veranderd, vertel mij dat maar eens. Waarom ben jij zo veranderd?’

‘Wie zegt dat ik zo veranderd ben, misschien ben jij wel meer veranderd dan ik.’

‘Zie je wel, meteen de schuld bij mij zoeken. Wat ben je eigenlijk toch kortzichtig.’

‘Sst, je hoeft niet zo hard te praten, we zijn niet thuis. Sommige mensen kijken al naar ons.’

‘Dat is ook jouw probleem, altijd maar je druk maken om wat andere mensen wel niet van ons vinden. Wat kan me dat allemaal schelen, laat ze de tering krijgen.’

‘Hoe laat is het nu, ik wil niet te laat bij mijn moeder op bezoekuur komen.’

‘Je hebt nog tijd genoeg, maak je niet druk.’

‘Ja, maar hoe laat is het nu?’

‘Het is kwart over zeven, met lijn 4 ben je er in tien minuten.’

‘Dat weet ik, ik heb per slot van rekening zelf ook in dat ziekenhuis gelegen. Gek om je te realiseren dat dat ook alweer vijf jaar geleden is. Weet je nog dat jij toen zo in paniek was, ik op het punt van bevallen en opeens die complicaties. Jij wist niet hoe snel je met mij naar het ziekenhuis moest. Gelukkig hield onze vroedvrouw haar hoofd koel.’

‘Ik praat daar liever niet meer over, erg pijnlijk om aan terug te denken.’

‘Ja, het zette wel ons leven op de kop toen bleek dat Elvira niet meer te redden viel. Vooral thuiskomen was zwaar. De ingerichte babykamer, alle mensen die met je meeleeften. Het moeilijkste vond ik toch de twee weken daarna toen jij het echt niet meer aankon. Gelukkig dat toen mijn zus me goed heeft kunnen helpen.’

‘Dat is toch al zo’n bemoelial, dus die zal dat best wel erg leuk hebben gevonden. Ik uit de buurt, kon zij eindelijk eens lekker met jou roddelen over mij. Zeg maar eerlijk, ze heeft mij altijd al een lapzwans en slapjanus gevonden.’

‘Dat is echt niet waar hoor, ik zeg alleen dat ik het toen zonder jou erg zwaar vond.’

‘Ik zal zo afrekenen, ga jij maar vast naar de tramhalte.’

‘Ik zal mijn moeder van jou de groeten doen.’

‘Ja, prima hoor.’

Met een vluchtige zoen namen ze afscheid. Govertine ging naar haar moeder en Fransien bestelde toch nog maar een wijntje.

XTC, het einde!

Daar zit je dan. Onder begeleiding van je therapeut voor het eerst een xtc-pilletje nemen. Ik sta op het punt heling te verkrijgen op mijn spiritualiteit en spirituele identiteit middels een hallucinogeen middel. Ik vind het spannend en kijk zeker uit naar de komende uren. Weet niet goed wat ik moet verwachten, maar ga er wel vol voor. Per slot zit ik hier vanwege mijn voorgeschiedenis. Grote onvrede over mijn eigen functioneren, en ook misschien nog wel grotere onvrede over het functioneren van anderen. Om te accepteren dat je geen wezenlijke invloed kunt uitoefenen op anderen, je geliefde of willekeurige mensen of collega's, heeft me wel een tijdje gekost.

Je niet lekker in je vel voelen zitten heb ik vaak afgedaan als een gevolg van matig tot slecht functionerende onderdelen van mijn lijf. Dat bleek een grote misvatting te zijn, maar ik was er erg goed in om mezelf heel wat jaren voor de gek te houden. Hoe ik mezelf wilde zien in relatie tot anderen week nogal af van het werkelijke beeld. Heeft mij veel moeite gekost dat onder ogen te willen en kunnen zien. Ook heel veel tijd, want het besef dat het roer echt om moest kwam pas toen ik ver in de vijftig was. Meer dan een half leven vergooid en energie verspild aan zaken met succesgarantie van nul komma nul.

Ik voelde me een echte loser. Vanaf nu het roer drastisch om, en nog meer van dit soort voornemens, vol van open deuren en gemeenplaatsen. Om de een of andere reden had ik geen vertrouwen meer in het reguliere zieleknijperscircuit. Via een kennis kreeg ik het adres van een alternatieve therapeut. Afspraak gemaakt voor de zeer uitgebreide intake. Ik voelde me er erg goed over. Van tevoren al een uitgebreide vragenlijst ingevuld, zodat mijn horoscoop zinvol kon worden getrokken. Voor de rest wilde de therapeut niet al teveel weten, dat zou wel uit zijn interpretatie van de horoscoop komen. Op de afspraak sprak hij ruim een uur lang tegen mij aan, en ik was verbijsterd. Hij legde de vinger op alle zere plekken en wist het te verwoorden zoals ik het nooit had kunnen doen. Er zal heus wel wat typisch jargon gebezigd zijn, maar dat derde mij totaal niet.